

De kunstminnaar

Katie Fforde bij Boekerij:

Keukengeheimen
De kunstminnaar
Een nieuwe kans
Wilde tuinen
Reddende engel
Levenslessen
Stoute schoenen
Kunst en vliegwerk
Halsbrekende toeren
Praktisch perfect
Schoon schip
Trouwplannen
Liefdesbrieven
Een verleidelijk voorstel
Zomerliefde
De kers op de taart
Met de Franse slag
Vrij spel
Iets ouds en iets blauws
Een zomer aan zee
Een tuin vol bloemen
Het buitenhuis
Een nieuw leven
Een liefde in de lente

Katie Fforde

De kunstminnaar

Thea ontmoet tijdens een vakantie in de Provence
een aantrekkelijke Ierse kunstenaar die niet
alleen van schilderen houdt...



Eerste druk 2002
Vijfde druk 2021

ISBN 978-90-225-9351-6
ISBN 978-94-023-1426-7 (e-book)
NUR 301

Oorspronkelijke titel: *Artistic License*
Vertaling: Monique Eggermont
Omslagontwerp: © Johannes Wiebel | Punchdesign
Omslagbeeld: © Shutterstock.com
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2001 Katie Fforde
© 2002 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeriej bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

1

Thea stond in de vuilnisemmer en probeerde de inhoud zo plat te stampen dat het deksel er weer op paste, toen ze mensen in de gang hoorde aankomen. Ze waren met elkaar aan het praten.

'Kom maar mee naar de keuken, en sorry voor de rommel, het is er altijd een troep,' hoorde ze terwijl ze een pizzadoos onder haar hak verpletterde.

Petal, haar jongste en meest veeleisende kostganger, kwam de keuken binnen, gevolgd door een man die Thea nooit eerder had gezien.

'Hallo, Thea! Wat ben jij daar nou aan het doen?' vroeg Petal, maar net niet belangstellend genoeg om een antwoord te willen horen. 'Dit is mijn oom Ben. O, mijn telefoon gaat.'

Terwijl Petal in haar tas op zoek ging naar haar vijfde ledemaat, probeerde Thea uit de vuilnisemmer te stappen zonder voorover te kukelen. Het plat stampen van de hoop overtollige pizzadozen, cornflakes- en chipsverpakkingen was niets om je over te schamen, maar ze had toch liever geen pottenkijkers gehad. Petal was inmiddels op haar mobieltje gedoken als een zeemeeuw op een restje hamburger, en liep luid pratend de keuken uit.

Thea ergerde zich zonder duidelijke reden en greep de muur vast om zich in evenwicht te houden. De vuilnisemmer wiebelde en haar voet zakte door de kartonnen doos in de smurrie. Toen ze probeerde zich los te wrikken, bleef ze met de hak van haar schoen hangen in het ringetje van een leeg blikje frisdrank, en begon ze haar evenwicht te verliezen. Even zag ze zich al hulpeloos op de grond liggen, tussen de eierschalen, bananenschillen en koffieprut. Ze stak haar hand uit in een poging zich aan iets vast te grijpen, maar ze kon niet bij de muur komen.

De vreemdeling, die haar gadesloeg in haar rampspoed, kwam snel op haar af, greep haar hand en ving haar op, en zette intussen de vuilnisemmer recht.

Misschien, als ze niet in zo'n pestbui was geweest, had ze de grap ervan in kunnen zien en erom kunnen lachen. Maar nu werd ze in haar razernij alleen maar rood toen hij haar opving, en ze had geen zin om te kijken of hij haar uitlachte. 'Heel erg bedankt,' mompelde ze tegen de vuilnisemmer, terwijl ze het deksel met een klap dichtmeet. 'Wat een belachelijke toestand.'

Petal speelde het vaak klaar om Thea nog erger uit haar humeur te brengen dan de meest karikaturale hospita, en ze had veel zin

om die zogenaamde oom van haar te vertellen dat het allemaal Petals schuld was; zij had beloofd nieuwe vuilniszakken te gaan halen, omdat ze Thea's hele rol had opgebruikt. Maar hoe waar dit ook was, het zou zo zielig overkomen, en het was al erg genoeg om tegenover een vreemde over te komen als slechtgehu-meurd en lachwekkend, zonder ook nog eens kleingeestig te zijn. 'Geef niks,' zei hij. 'Zoiets kan iedereen overkomen.'

Iedereen die gek genoeg was om in een vuilnisemmer te klimmen, dacht ze, maar ze zei het niet. Om zijn aandacht van het theezakje af te leiden dat op de zijkant van haar schoen geplakt zat, knikte Thea naar Petal. 'Dat meisje belt zich helemaal suf. Ik hoop dat haar hersenen er niet van op hol slaan.'

Petals oom, die Thea en de omgeving waarin hij stond met een niet-begrijpende blik had staan opnemen, zei: 'Waarschijnlijk is dat al gebeurd.'

Thea deed haar best om haar normale goede humeur weer terug te krijgen, maar het viel niet mee. De man was lang en donker, met diepliggende ogen, en zijn kalme, ernstige uitstraling kon goed voor afkeuring aangezien worden. Ze had hem het liefst willen zeggen dat hij in de hal op Petal kon gaan wachten, maar helaas leed ze aan chronische gastvrijheid, en kon ze het nooit laten om bezoekers, hoe onwelkom en ongenood ook, iets te eten of te drinken aan te bieden. 'Heb je trek in een kop koffie? Of thee?' Ze schoof de fluitketel naar het hete deel van de Rayburn. Ze had zelf dringend behoefte aan een kop thee en vond dat ze die niet kon drinken als hij niet meedeed.

'Ik denk niet dat we nog blijven. Ik kwam alleen even bij Petal wat spullen ophalen.'

'Betekent dat dat Petal haar kunstwerken eindelijk mee naar huis neemt?'

Dit was zulk goed nieuws dat Thea nu toch door een golf van gelukzaligheid werd overweldigd. Ze glimlachte breed bij de gedachte dat ze binnenkort vrijuit over de zolder zou kunnen lopen, in haar slaapkamer en in de badkamer, zonder te struikelen over de onderdelen van een draak, een prinses en een kasteel, allemaal van papier-mach e, verstopt onder Thea's vuilniszakken. 'Je kunt net zo goed een kop thee drinken. Dat duurt nog eeuwen.' En dan hebben wij iets te doen, zodat we niet hoeven te praten, dacht ze.

Misschien vormde haar opluchting een iets te groot contrast met de knorrigere vrouw die hij uit een vuilnisemmer had geholpen, want de man fronste zijn wenkbrauwen. 'Ik kan niet lang blijven. Ik moet vanavond weer terug zijn.'

'Wat je maar wilt, maar als ik niet gauw thee krijg, blijft mijn tong voor eeuwig aan mijn gehemelte plakken.'

'Goed, graag dan,' zei hij, met een ietwat onthutste blik.

Haar jubelstemming zakte weer een beetje. Petals oom Ben bleek niet zo makkelijk in de omgang. Waarom zei hij niets over het smerige weer of zoiets?'

'Moeten jullie nog ver rijden?'

'Nou, als ik Petals spullen heb afgeleverd, moet ik nog terug naar Londen.'

Dat zou hem op dit uur van de dag minstens drie uur kosten. Thea vond een nog gave beker en hing er een theezakje in.

Op dat moment ging de telefoon. Thea liep door de keuken en nam op. Het was een oude, dierbare vriendin die zin had in een kletspraatje dat meestal een halfuur duurde, en dat was dan nog kort. Thea praatte een paar minuten met haar, en verzon intussen een uitvlucht. Ze greep een doos lucifers en een kaars, die daar voor dat doel stonden, en stak de kaars aan. Vervolgens hield ze die onder het brandalarm dat in de gang hing. Het ding begon volgens verwachting te gillen. 'Lieve meid,' zei ze tegen haar vriendin, 'ik moet ophangen. Er brandt hier iets!'

'Sorry,' zei ze tegen Petals oom, die haar in stomme verbazing stond aan te staren. 'Die truc werkt altijd. Al ben ik bang dat ik er ooit voor word gestraft in de vorm van een echte brand. Goed, waar waren we gebleven? O ja, thee.'

'Ik kan echt niet lang blijven, en ik denk dat ik ook nog even langs moet bij Molly... eh... Petals tante.'

'Het hoeft niet hoor, maar ik snak naar thee.'

De man zuchtte. 'Tja, ik eigenlijk ook.'

Terwijl ze kokend water in de bekertjes schonk, keek ze over haar schouder. 'Bedoel je Molly Pickford? Die ken ik. Ik heb Petal via haar.' Het was nu Thea's beurt om te zuchten toen ze zich afvroeg waarom ze zich had laten overhalen om Petal in haar huis te laten wonen. Ze hoopte dat het niet was omdat ze te slap was om nee te zeggen tegen Molly, maar ze was bang dat het wel zo was. Molly had volgehouden dat haar peetdochter annex nichtje rustig en betrouwbaar was, en dat ze best de huur kon opbrengen. Hoewel het laatste inderdaad waar was, hetgeen niet onbelangrijk was, had Molly verzuimd te vermelden dat Petal uitermate veeleisend was. Thea dacht vaak dat ze het, zelfs als ze het dubbele zou betalen, niet waard was.

'Melk? Suiker?' Ze gaf haar bezoeker een beker, met het gebruikelijke roomstel. 'Ben je ook familie van Molly? Petal noemde je haar oom, maar dat wil niet per se zeggen dat je dat dan ook bent.'

In de meeste gevallen zou Thea zich tegen deze tijd niet meer generen voor de troep in de keuken, maar nu hij maar om zich heen bleef kijken als een acteur in een sciencefictionfilm die ineens op een vreemde planeet terecht was gekomen, voelde ze zich verplicht hem af te leiden met vragen waar ze het antwoord niet op wilde horen.

'We zijn verre neef en nicht. Je zou aan Molly moeten vragen hoe ver. Ze is dol op dat soort details.'

Thea vatte iets meer sympathie voor hem op. Ze pakte een stapel kranten van een stoel en gebaarde hem te gaan zitten. 'Sorry, ik heb geloof ik je achternaam niet gehoord.'

'Waarschijnlijk omdat Petal die niet heeft genoemd. Jonson is het, zonder "h". Ben Jonson.'

'Net als de dichter?'

'Ja.'

Zijn enigszins verbaasde reactie op het feit dat zij op de hoogte was van het werk van een van de beroemdste dichters uit de zestiende eeuw ergerde haar. 'Ik ben dol op zijn gedichten, vooral dat over zijn zoon.' Ze beet op haar lip. 'Zijn mooiste stuk...'

Zijn blik gaf haar het gevoel dat ze toch wel bijna iets menselijks had, maar niet helemaal. 'Hij noemde het "versen". *Zijn beste versen.*'

De sympathie die Thea even voor hem had kunnen opbrengen verdween, en haar irritatie kwam terug. 'Nou, ik wist dat het zoiets was. Je kunt beter even gaan zitten; het kan nog uren duren voordat Petal terug is. Ik hoop dat je het niet erg vindt als ik doorga met kokkerellen? Ik heb in een opwelling van waanzin afgesproken dat ik voor het avondeten voor mijn bewoners zorg.'

'Iedere avond?'

'Niet op vrijdag en zaterdag, dan zijn ze meestal uit of naar huis voor het weekend, maar ik maak zondagsavonds altijd een echte maaltijd.' Het was vandaag zondag en Thea was al zo'n beetje de hele dag bezig om een bolognesesaus te maken bij de lasagne. Ze bad in stilte dat Petal zou terugkomen voordat ze zich verplicht ging voelen haar oom uit te nodigen voor het avondeten. Lasagne zou er wel genoeg zijn, maar salade en stokbrood niet. 'Ga toch zitten, het ziet er zo slordig uit als je blijft staan.'

Ze draaide zich niet om om te zien of hij had begrepen dat ze een grapje maakte; ze was er bijna van overtuigd dat hij geen gevoel voor humor had, maar ze wilde het niet ook nog eens bevestigd zien.

Petal kwam weer binnen, nog steeds telefonierend: "k Moet han-

gen, tot ziens, dag snoes.' Bijna onmiddellijk nadat ze had opgehangen, ging de telefoon opnieuw. 'O,' zei Petal, bruisend van zelfvertrouwen, 'dat zal voor mij zijn.'

Thea nam een slok thee en wenste dat het rode wijn was. Nu Ben was gaan zitten, kon ze niet langs hem bij de koelkast komen. 'Wil je misschien even een fles melk pakken? En kaas? De koelkast staat vlak achter je.' Hij had haar keuken nu gezien, dus zou hij niet meer schrikken van de binnenkant van de koelkast, hoewel Thea zeer nerveuze mensen er niet in liet kijken. 'Halfvolle melk, in de deur.'

Hij reikte de melk en de kaas aan. Petal was nog aan de telefoon en maakte allerlei afspraken. Over niet al te lange tijd zouden de andere bewoners terugkomen van hun weekend, en de keuken zou nog voller worden en het koken nog lastiger.

'Ik wou maar dat Petal ophing,' zeiden Ben en Thea tegelijk. Ze keken elkaar aan en Ben glimlachte.

Het maakte een ander mens van hem, maar toen Petal op dat moment ophing, keek Thea de andere kant op voordat ze kon bedenken waarom. Toen ze weer keek, was de glimlach verdwenen.

'O ja, Thea,' zei Petal. 'Tante Molly komt nog even langs.'

'O god, waarom?' Te laat beseftte Thea dat dit buitengewoon grof moest klinken in de oren van familieleden van Molly. 'Ik bedoel, ik heb het op het ogenblik zo druk.' Thea schonk de melk in de pan. 'Weet je ook waarom?'

'Iets over een cultureel uitstapje. Woensdag.'

'Nou, ik heb woensdags mijn vrije dag, dus waarschijnlijk kan ik dan wel mee. Ik zal haar nog wel even bellen. Dat bespaart haar weer de moeite van een tochtje hierheen.' Maar het bespaarde vooral Thea de moeite de keuken te moeten schoonmaken. Ben Jonson mocht dan met afkeurende blikken om zich heen kijken, hij hield tenminste zijn gedachten voor zich. Molly zou gaan uitweiden over Thea's normen wat betreft orde en netheid.

Petal keek verbaasd. 'Ik kan het mis hebben, maar ik weet zeker dat ze het over Frankrijk had.'

'Frankrijk?' Thea roerde stevig terwijl ze zich afvroeg of ze wel genoeg saus had, en luisterde met een half oor.

'Ja. Ik geloof dat tante Molly wil dat je met haar mee naar Frankrijk gaat. Woensdag.'

Thea legde de garde neer en liet wat kaassaus achter op het aanrechtblad. 'Denk eens goed na, Petal. Wat zei Molly nou? Het zal toch niet zo zijn dat ze me woensdag mee wil vragen naar Frankrijk?'

'Jawel! Molly's vriendin heeft haar been gebroken, of haar heup

of zo, dus heeft ze iemand nodig die met haar meegaat. Ik heb haar al gezegd dat je waarschijnlijk niet mee zou kunnen.' Petal, die nooit lang kon stilstaan bij een onderwerp dat niet haarzelf aanging, richtte zich tot haar oom. 'O, oom Ben, ik ben blij dat je een kop thee hebt genomen. Het duurt nog eeuwen voor ik die spullen op zolder bij elkaar heb gevonden, het is er zo vol.' Ze keek naar de overvolle tafel, de werkbladen met al het aardewerk erop, de Welshe kast die onder de papieren bedolven lag. 'Het is hier altijd zo'n troep.'

'Zo zou het er bij jou ook uitzien als je een huis met bewoners had die nog geen beker in de vaatwasser kunnen zetten, laat staan even een afwasje doen,' zei Thea. 'En ik hoop dat je alles meeneemt wat op de overloop staat. Alles wat er op zolder staat is tenminste uit het zicht.'

Even uit het veld geslagen, zei Petal: 'Sorry, Thea, maar je zit ons niet genoeg op de kop. Zolang je dat niet doet, ruimen mensen niets op. Als ik een huis krijg, zorg ik dat niemand zijn troep zal laten slingeren!' Petal beende de keuken uit, een en al vastberadenheid, en liet Thea beduusd achter.

'Dus Petal maakt je door het dolle?' vroeg Ben.

'Is het zo duidelijk? Nou ja, af en toe.' Ze proefde van de saus en greep de nootmuskaatrasp. 'Ik bedoel, ik ben echt dol op haar. Ze ziet er schattig uit, ze is heel grappig en enorm gezellig om mee te gaan winkelen.'

Ze was zich ervan bewust dat als ze wat resoluter was en niet zo toegeeflijk, haar kostgangers niet zo over haar zouden lopen. Maar ze begon nog maar net in deze branche en ze had nog niet geleerd hoe ze regels moest opstellen en kon zorgen dat men zich daaraan hield. 'Zou je even heel lief willen zijn en wat kaas voor me willen raspen?' vroeg ze en moest vervolgens een giechelbui onderdrukken toen ze besepte hoe ongepast dit verzoek was.

Hij trok een wenkbrauw op. 'Als je het zo aardig vraagt, kan ik daar geen nee op zeggen.' Hij pakte de kaas en de rasp en ging aan de slag.

'Ik vraag me af wat Molly wil. Ik kan niet geloven dat ze echt wil dat ik woensdag met haar naar Frankrijk ga. Zelfs zij...' Ze wachtte even toen ze zich ineens realiseerde dat ze op het punt stond kritiek te leveren op een achterlicht of zoiets van hem.

'Zelfs zij zou niet zo'n onredelijk verzoek kunnen doen?' opperde hij, zonder iets prijs te geven van wat hij van Molly vond.

'Helemaal niet. Ik bedoelde alleen dat ze meestal al haar zaakjes op orde heeft. Ik hoop dat ze niet net komt als iedereen aan tafel

zit.' Dit was wel waarschijnlijk. Molly, die alleen een echtgenoot had met wie ze haar zaakjes op orde moest brengen, zou haar avondmaal wel gekookt, opgediend en weer opgeruimd hebben voor negen uur. Thea, bij wie het eten een feestmaal was waarvan het tijdstip afhing van de punctualiteit van de gasten, wist zelden deze gelukzalige toestand te bereiken.

Petal kwam juist terug op het moment dat Thea de schotel in de oven zette. Met een groot aantal plastic zakken gewapend zei Petal: 'Je zou echt die zolder eens moeten uitmesten, Thea. Het is niet te geloven hoeveel kartonnen dozen daar staan. Wat zit daar in vredesnaam allemaal in?'

De dozen zaten vol met foto's en negatieven, zorgvuldig geregistreerd en gecatalogiseerd, vanaf het moment dat ze was gaan studeren tot het tijdstip dat ze niet langer professioneel fotografeerde. Maar ze was niet van plan dat aan Petal te vertellen. 'De zolder is waarschijnlijk een stuk leger nu jij je werk daar hebt weggehaald, Petal,' zei ze, en probeerde intussen te bedenken waar de kurkentrekker lag.

Over een minuutje zouden Petal en haar oom weggaan, en kon zij de fles rode wijn opentrekken die verstopt stond achter de fles bleekwater in het kastje onder het aanrecht, de enige plek waar haar bewoners nooit zouden kijken, hoe wanhopig ze ook op zoek waren naar drank. Ze zou Molly er niets van aanbieden als ze kwam opdagen. Molly was het type dat vond dat 'het leven te kort was om goedkope wijn te drinken'. Thea vond meer dat het leven te lang was om het niet te doen.

Petal, die de scherpe klank in Thea's stem was ontgaan, keek onrustig de keuken rond. 'Vind je niet dat je hier beter wat kunt gaan opruimen, als tante Molly straks komt?'

Thea had graag een moord willen begaan, maar bedacht dat ze dat beter niet kon doen. Het zou de puinhoop alleen maar erger maken. 'Ik ben bezig met het avondmaal, Petal. En ik neem aan dat je niet mee-eet?'

'O nee! Heb ik dat niet gezegd? Sorry.'

Op dat moment ging de deurbel. 'Doe jij even open?' verzocht Thea.

'Maar het zal tante Molly wel zijn, voor jou.' Petal was verbaasd dat Thea haar zoiets kon vragen. 'Ik ben veel te druk bezig.'

'En ik ook!' zei Thea, die de werkbladen met een doek stond af te nemen.

'Ik ga wel,' bood Ben aan.

Dat was vriendelijk van hem en als hij nog iets vriendelijker wilde

worden, zou hij Molly even bezighouden met een tijdrovend kletspraatje in de hal boven, zodat Thea nog wat kostbare ogenblikken kon besteden aan het schoonmaken.

Molly, die ze op de eerste dag dat ze in Cheltenham kwam voor het eerst had ontmoet, was aan haar voorgesteld door een ver familielid van Thea's moeder. Het was een zeer gespannen situatie, maar Molly, die heel beminnelijk kon zijn, had de relatie onmiddellijk voortgezet door Thea op de koffie uit te nodigen. Thea, allang blij dat ze even weg kon bij de verhuizers, liep rond in een oude spijkerbroek en gescheurde blouse. Molly was zoals altijd onberispelijk gekapt en gekleed, en had haar een sherry ingeschonken, geen koffie. Ze was ervan uitgegaan dat Thea's kledij duidde op een kunstzinnige aard en had haar onder haar hoede genomen. In de tweeënhalf jaar dat Thea nu in Cheltenham woonde, hadden de twee vrouwen heel wat tijd samen doorgebracht. Nu kwam ze ruim vijf minuten nadat ze had aangebeld Thea's keuken binnen, een en al welwillendheid uitstralend.

Dank je zeer, oom van Petal, dacht Thea.

'Thea, lieverd!' zei Molly monter. 'Ik hoop niet dat ik heel erg ongelegen kom, maar ik wilde het je even zelf komen vertellen.'

'Wat wilde je vertellen, Molly?' vroeg Thea, nadat ze elkaar op de wang hadden gekust.

'Over mijn reisje.' Molly trok een stoel bij, keek met twijfelachtige blik naar de zitting en nam plaats. 'Naar Aix. In de Provence. Het moet daar in deze tijd van het jaar prachtig zijn. Heeft Petal je mijn boodschap niet doorgegeven?'

'Ze had het erover dat je woensdag naar Frankrijk zou gaan.'

'Lieve schat, de Provence ligt in Frankrijk. Dat weet je toch zeker wel? Maar ik ga niet alleen, jij gaat mee.'

Thea, die intussen meer oppervlakken had schoongeboend dan ze meestal in een hele week deed, draaide zich om. 'Wat?'

'Thea, let nou toch op! Ik zei dat je met mij meegaat naar de Provence. Woensdag.'

'Aanstaande woensdag?'

'Ja. Ik zou met mijn vriendin van de pottenbakkerscursus gaan, maar die heeft haar been gebroken. Als ik in mijn eentje ga, moet ik extra toeslag betalen voor een eenpersoonskamer. Ga toch mee,' ging ze enthousiast verder, alsof Thea weigerde te gaan zwemmen omdat het water te koud was. 'Het is maar voor zes daagjes.'

'Vraag Derek.'

'Derek heeft de pest aan kunst en bezienswaardigheden en dat soort dingen. Het is zo'n cultuurbarbaar.'

'Maar Molly, het is wel verschrikkelijk kort dag.'

'Ja, het is een beetje onverwacht, maar bedenk eens hoe hemels het kan worden. Begin april is het allerbeste moment voor de Provence, nog voor alle toeristen daar zijn.' Molly had kennelijk niet in de gaten dat ze zelf ook een toerist was.

'Ik kan het niet betalen, om te beginnen.' Ze sloeg er maar een slag naar, maar Molly was, volgens Thea's normen, waanzinnig rijk en had waarschijnlijk een heel duur reisje geboekt. 'En heus...'

'Ach, kom toch, Thea, een beetje spontaan graag. Maak je niet sappel om het geld, Derek betaalt wel. Het was trouwens zijn idee om jou mee te vragen. Hij zei dat je waarschijnlijk wel aan een vakantie toe was na al die zorg voor Petal.'

Thea zond Derek in gedachten een bedankje voor zijn inzicht dat zijn nichtje helemaal niet zo'n plezierige gast was. 'Maar Molly, het zou veel goedkoper zijn de extra toeslag voor een eenpersoonskamer te betalen.'

'Ja, dat weet ik. Maar waar het me werkelijk om gaat is dat ik niet alleen ga. Je weet nooit bij wie je anders terecht komt op zo'n reis. Ik wil graag op stap met iemand die ik ken. Iemand met wie ik kan praten.'

Persoonlijk wilde Thea zelf graag op vakantie met iemand die ze graag mocht en hoewel ze Molly inderdaad mocht, zou zelfs de beste vriendschap nog kunnen bezwijken onder dit soort omstandigheden. En ze was er niet echt van overtuigd dat ze Molly tot haar 'beste vriendinnen' kon rekenen.

Thea besloot het erop te wagen dat Molly haar mening over haar zou moeten herzien door de fles wijn tevoorschijn te halen. Aangezien Petal waarschijnlijk de enige fatsoenlijke kurkentrekker op haar kamer had liggen, moest ze haar toevlucht nemen tot het ding waarmee ze haar vingers pijnigde. 'Het is heel royaal van je, Molly, maar ik kan onmogelijk ja zeggen. Hier, neem een glaasje hiervan. Het is een aanbiedingswijntje, maar echt wel lekker als je hem eerst wat op temperatuur laat komen.'

'Aanbiedingswijntje?' Molly bekeek haar glas alsof er een smerig medicijn in zat.

'Je weet wel, drie voor de prijs van twee.'

Molly was lid van een wijnclub en dit idee deed haar verstijven, maar ze hield haar mond. 'Natuurlijk kun je wel mee naar Frankrijk,' zei ze vastberaden. Ze pakte haar glas, bedacht zich en zette

het weer neer. 'Echt, Derek kan het gemakkelijk betalen en hij heeft gelijk, je verdient wel een beloning na je zorg voor Petal.' Ze keek omhoog naar het plafond. Het gerommel en gestommel boven wees erop dat Petal al een eind op weg was naar de voordeur. 'Kun je op zo'n korte termijn weggkomen?'

Ineens kwam het idee haar kostgangers en haar vervelende parttimebaantje in te ruilen voor de Provence in het voorjaar, haar verschrikkelijk aantrekkelijk voor. En ook al deed Molly bazig en aanmatigend, ze was wel gezellig.

Thea nam een flinke slok van haar wijn en besloot dat Molly gelijk had: erg lekker was hij niet. De wijn in de Provence zou vast en zeker lekkerder zijn. Toen trok ze een stoel bij en wierp haar theedoek op het aanrecht. 'We zijn op het ogenblik niet met iets bijzonders bezig en ik krijg geen vakantiegeld of zoiets. Ik denk niet dat het een probleem zou zijn.'

'Super! Je moet gemakkelijke schoenen meenemen, een paraplu en een zonnehoed.'

Op dat moment deed Petal de keukendeur open en riep: 'Ik moet je bedanken namens Ben voor de thee en het spijt hem dat hij niet gedag kan zeggen, maar hij is de wagen aan het inladen. En tante Molly, hij belt jou nog omdat hij nu geen tijd meer heeft. Dag!' De deur ging dicht en meteen weer open. 'Trouwens, Thea, er zitten nog wat kleren van mij in het droogapparaat. Wil jij zo lief zijn ze voor me op te ruimen?' Erop vertrouwend dat Thea inderdaad zo lief zou zijn, vertrok Petal.

Thea keek Molly aan. 'Een zonnehoed?' De kille voorjaarsregen kletterde tegen het raam en de droogmachine zat vol met Petals kleren. 'Ik ga dolgraag mee, Molly.'

Thea's parttimebaantje bij een fotograaf in de hoofdstraat was niet bepaald iets waar ze veel voldoening uit putte. Het doorsturen van de vakantiekiekjes om ze vierentwintig uur later aan de klant te kunnen overhandigen, was nu niet echt interessant te noemen. Ze had beseft dat het een vergissing was vanaf het moment dat ze voor iedereen de eerste keer koffie had gezet. Maar omdat ze in een vorig leven fotografe was geweest, had het een voor de hand liggende baan geleken, hoewel ze nu dacht dat het verkopen van goedkope importkleding aan excentriekelingen en hippies van de tweede generatie veel leuker zou zijn geweest.

Maar hoewel ze vaak de kaartjes met oproepen in andere etalages bekeek en de advertenties met 'werk aangeboden' in de plaatselijke krant las, kon ze niet echt de energie opbrengen om

iets te zoeken dat haar meer uitdaging bood. Het had te maken met de vermoeidheid die haar de laatste tijd was gaan hinderen; ze was niet gelukkig met haar leven, maar ze miste het initiatief om er echt iets aan te doen. Misschien dat een weekje cultuur in Frankrijk haar de nodige stimulans zou geven.

Het zou overdreven zijn om te beweren dat Thea's 'leven' en 'de liefde van haar leven' haar tegelijkertijd verlaten hadden, maar ze had gehoopt dat de man in kwestie een partner zou worden, of zelfs een echtgenoot.

Ze was fotojournaliste geweest, en daarmee was ze net een beetje bekend aan het worden. Wat er toen was gebeurd was pijnlijk en vernederend, maar het ergste was dat bevriende fotografes haar allemaal hadden gezegd dat het haar eigen schuld was.

Ze hadden het verhaal uit haar weten te trekken, drie dagen nadat ze bij een van hen laat op de avond had aangeklopt om te vragen of ze daar kon slapen. Nadat haar vriendin Thea drie dagen in haar pyjama had zien zitten bij Channel 5, riep ze hulp-troepen in. Ze droegen haar op zich aan te kleden, en sleepten haar mee naar een pub in de buurt, waar ze haar in alle rust konden uithoren onder het genot van de nodige tequilla's.

Nadat ze hadden vernomen dat zij en Conrad uit elkaar waren (wat ze al vermoed hadden), gingen ze over op de vraag waarom. En bestempelden haar, de professionele, doorgewinterde Thea, als een naïef vogeltje dat net uit het ei kwam.

'Ik weet het,' erkende ze, en dronk haar glas leeg. 'Ik heb m'n ogen nog niet eens helemaal open, ik zie bijna niets.'

'En wat heb je als afkoopsom gekregen?' vroeg Zelda, een model dat aan de andere kant van de camera werkzaam was.

Thea herhaalde het bedrag, hoewel ze er inmiddels allemaal wel van op de hoogte waren. 'Ik voel me rot dat ik het heb aangenomen, maar Anna drong erop aan. Ze zei dat ik haar meer had gegeven dan je met geld kunt kopen, en dat een edelmoedige natuur niet alleen kon geven maar ook ontvangen. Dat vond ik wel lief.'

De blikken van de vrouwen maakten Thea duidelijk dat zij het eerder weezinwekkend vonden, maar ze hielden hun commentaar voor zich.

'En nu? Je kunt je schoenendoos opwaarderen tot een laarzen-doos. Als je die klootzak eruit gegooid hebt, tenminste,' stelde er een voor.

'Wat jij moet doen is een echt dure uitrusting aanschaffen, iets waarmee je echt goed geld kunt verdienen.'

Elizabeth was bijzonder carrièregericht en Thea werd af en toe

doodmoe van haar. 'Wat ik echt zou willen,' zei ze, en bereidde zich alvast voor op de stroom kritiek die hierop zou volgen, 'is een groot huis kopen in Cheltenham, en dat volstouwen met studenten.'

2

Ze waren allemaal te veel geschrokken om te kunnen reageren. 'Waarom in Cheltenham?' wilde Elizabeth weten, voor het geval Thea daar iets over wist waar zij niet van op de hoogte was.

'Omdat ik niemand ken in Cheltenham. Ik kan daar een totaal nieuw leven beginnen. Iets heel anders gaan doen. De kost verdienen zonder dat ik opdrachten moet binnenhalen en zonder dat ik elke keer een halve ton apparatuur moet meeslepen. Ik heb de laatste paar dagen heel veel nagedacht en een besluit genomen.' 'Maar het is zulk stimulerend werk! Van tevoren weet je nooit wat voor klus je de volgende dag te wachten staat,' zei Magenta. 'En die apparatuur wordt steeds lichter.'

'Maar niet snel genoeg voor mijn rug, helaas.'

'En je zou altijd nog studiowerk kunnen doen.'

'Dat zou kunnen,' stemde Thea in, 'en misschien begin ik nog wel eens een studio, maar voorlopig wil ik me verschuilen en mijn wonden likken.'

'Je moet wel heel erg gekwetst zijn om je te willen terugtrekken in de provincie,' zei Zelda rillend. 'Ben je er al eens geweest?'

Thea knikte. 'Ik heb er een keer foto's gemaakt tijdens het Literatuurfestival. Er is daar een prachtige winkelpromenade, met kariatiden. Ik vind het echt leuk daar. En inderdaad, ik ben heel erg gekwetst. Ik geloof dat Conrad nooit van me heeft gehouden.'

'Wat heb je gezegd? Hebben jullie erg ruzie gemaakt?'

'Nee, eigenlijk niet. Ik kon hem alleen niet aan zijn verstand peuteren wat hij verkeerd had gedaan. Ruzie had geen zin. Ik geloof dat je geen ruzie maakt met mensen om wie je niet geeft. Hij gaf nooit echt om me, en ik gaf ineens ook niets meer om hem. Ik geloof dat ik het wel gezien heb met het manvolk.'

'Zijn er dan geen mannen in Cheltenham?' vroeg Elizabeth.

'Nee, ik geloof het niet. Dat is ook een reden waarom ik daar naartoe wil.'

Iedereen schoot in de lach, maar ze konden haar die avond niet tot andere gedachten brengen en ze werden het erover eens dat ze veel te naïef was voor de fotojournalistiek.

'Nou,' zei Magenta, 'je kunt altijd bij me komen logeren als je terug wilt naar de grote wereld.'

'En jullie kunnen bij mij komen logeren als jullie daar even uit willen.'

'Dank je wel, lieverd. Dat klinkt hemels,' antwoordde Magenta, verre van overtuigd.

Een tijdje genoot ze van haar andere levensstijl. Ze deed heel hard haar best om het huis op te knappen, vrienden te maken en het iedereen duidelijk te maken dat ze geen man wilde, nooit meer, dank je wel. Nu, bijna twee jaar verder, was haar huis helemaal ingericht en vol met kostgangers, en die kostgangers maakten haar helemaal dol.

Meestal genoot ze wel van de jongeren. Ze was meegaand, had er niet erg veel bezwaar tegen om hun was op te hangen, of binnen te halen als het regende. En alleen als ze een krenge was geweest, had ze nooit iets willen strijken voor iemand die 'echt veel te laat' was en om een witte blouse zat te springen, vooral als het 'voor het werk' was.

Maar ze was nog maar vijfendertig en speelde moedertje voor mensen die veel te oud waren om haar kinderen te kunnen zijn. Die mensen, vaak voor het eerst van hun leven weg van huis, waren maar wat blij om zo'n vriendelijk, behulpzaam iemand te vinden die naar hun problemen luisterde en hun knopen aannaaide in noodgevallen. Als ze hen af en toe op hun kop zat omdat ze overal hun vuile kopjes lieten staan, sloegen ze daar weinig acht op. Ze bemoeide zich er in elk geval niet mee met wie ze uitgingen.

Thea had het gevoel dat ze van een aankomend succesvol fotjournaliste veel te snel moeder van een stel tieners was geworden. Ze had daartussen een leven voor zichzelf moeten hebben. Maar achteraf praten is gemakkelijk en toen ze uit Londen was gekomen, uitgeput en emotioneel verkreukeld, was een eigen leven het laatste wat ze wilde. Ze had rust gewild, orde en elke ochtend wakker worden zonder zich te hoeven afvragen in welk stadje haar hotelkamer nu weer was. Ze wilde niet langer elke avond mannelijke fotografen van zich moeten afslaan die hun minibar leeggedronken hadden en een plekje in haar tweepersoonsbed verlangden.

Het was niet de bedoeling geweest dat ze helemaal geen mannen meer zou zien – althans, niet voor altijd. Ze was er wel van doordrongen dat Conrad dan misschien een klootzak was, maar dat een hele hoop mannen wel respectabel en betrouwbaar waren. Ze was zelfs een paar keer met een man uit geweest nadat ze uit Londen was verhuisd. Het was alleen zo jammer dat de noodza-

kelijke deugden altijd gepaard leken te gaan met saaiheid en een voorliefde voor zware klassieke muziek.

Tot Petals ongenoegen had ze onlangs een relatie met een van die mannen beëindigd. Vol afschuw had Petal gezegd: 'Maar Thea, hij is dan misschien niet zo opwindend, maar hij is wel iemand en je moet geen oude schoenen weggooien, ik bedoel geen mannen de laan uit sturen, voordat je nieuwe hebt. Anders blijf je alleen, zonder man en zonder uitjes. Nou, is dat leuk? Hoe zielig ben je dan niet?'

Thea moest heimelijk lachen om Petals verontwaardiging. 'Ik was van plan wat rond te fladderen, zoals de vrouwen in *Sex and the City*.' Dit typisch Amerikaanse amusement was een van Petals lievelingsseries.

'Thea! Je bent toch niet zoals die vrouwen! Je kruipt toch niet met iedere man in bed, zoals zij!'

Thea was blij dit te horen. Hoewel ze heel goed wist dat zij niet het type was dat met iedere kerel in bed kroop, bewees het feit dat Petal hierover geschokt was dat Petal dat waarschijnlijk ook niet zou doen. Thea wist dat Molly dacht dat zij een oogje zou houden op Petals doen en laten, een taak waar Thea zich totaal niet tegen opgewassen voelde. 'Nou ja,' zei ze, 'in elk geval kon ik er niet meer tegen om steeds van die zware muziek aan te moeten horen in zo'n ijskoude kerk.'

'Zeg hem dan dat je daar niet naartoe wilt. Je hoeft het toch niet uit te maken omdat je niet dezelfde smaak op het gebied van muziek hebt. Zorg dan dat hij doet wat jij leuk vindt!'

Thea was ervan overtuigd dat Petal de meest verwoede liefhebber van klassieke muziek nog zou kunnen omturnen tot een techno- of housefan, maar ze had zo het idee dat zij daarin niet zo bedreven zou zijn als Petal. Molly daarentegen zou misschien Petal nog wel wat kunnen leren over hoe je je zin moest doordrijven.

Molly's echtgenoot Derek, goed gedrield en met het vooruitzicht op een weekje zonder Molly die zijn leven regelde, had ermee ingestemd de twee vrouwen naar Gatwick te brengen. Molly had een elegante koffer op wieltjes bij zich, en een beautycase als handbagage. Thea had een gehavende weekendtas, geleend van Jerry, een van haar kostgangers, en een grote, gebloemde handtas waarin ze een enorme hoeveelheid spullen kwijt kon. Molly zou zeker een lijst hebben gemaakt, en voor iedere dag en iedere avond een andere combinatie hebben ingepakt, met tal van schoenen. Thea had alles in haar tas gepropt wat marineblauw was, zodat ze alles met elkaar kon combineren, al was het niet

altijd helemaal perfect, plus een paar schoenen die er iets minder versleten uitzagen dan de gympen die ze nu droeg.

Derek en Molly arriveerden bij Thea om acht uur 's ochtends. Molly was helemaal opgemaakt en zag er schitterend uit. Ze keek Thea met opeengeknepen lippen. 'O,' zei ze. 'Gympjes.' 'Je zei toch dat ik gemakkelijke schoenen moest aantrekken,' hielp Thea haar herinneren.

'Ja, dat weet ik, maar ik bedoelde... Ach, laat maar zitten. Heb je wel een lichte regenjas en een paraplu bij je?'

'Ik heb een regencape, maar geen paraplu,' zei Thea vastberaden. 'Daar kan ik niet mee omgaan, hoor.' Ze had ook geen reisverzekering afgesloten, maar als ze dit tegen Molly zou zeggen, zou die een toeval krijgen.'

'Nou ja, je moet het zelf weten. En waar is je bagage?'

'Dit is mijn bagage.'

Molly keek vol afschuw. 'Ik zou nog niet één nachtje weg kunnen met alleen maar zo'n tas.'

Thea haalde haar schouders op, in de hoop dat ze niets belangrijks was vergeten, zoals haar enige nette broek.

'Goed dan. Je weet toch dat we iedere avond in een restaurant eten?'

'Dat zal wel lukken.' Thea sloot de deur achter zich, en vroeg zich af of het geen verschrikkelijke vergissing was geweest om te besluiten met Molly mee te gaan. Molly bezorgde haar nu al de kriebels.

'We spelden onze kaartjes pas op als we in Marseille zijn,' zei Molly nadat Thea erop had aangedrongen dat Derek hen af zou zetten bij de ingang, in plaats van dat hij ergens zou moeten parkeren om twee gezonde vrouwen naar de incheckbalie te begeleiden. 'Ik zou niet willen dat mensen ons te snel herkennen. Jij hebt toch ook een kaartje met je naam erop gekregen? Ze hebben beloofd je er een te sturen.'

'Ja zeker,' zei Thea, 'alleen ben ik het mijne kwijtgeraakt. Maar wat maakt het uit. Als jij die van jou draagt, ga ik wel naast jou staan.'

Molly wierp Thea een ontstemde blik toe. 'Maar, Thea toch...' Voordat Thea echter iets kon zeggen bedacht Molly dat Thea slechts twee dagen had gehad om zich op dit reisje voor te bereiden. 'Natuurlijk, het was vreselijk kort dag en ik ben echt blij dat je mee kon...'

Thea glimlachte. 'En ik ben echt blij dat je me mee hebt gevraagd. Ik ben al eeuwen niet in het buitenland geweest.'

'O, nee toch? Je hebt toch wel gekeken of je paspoort niet verlopen is?'

'Ik moet zeggen,' zei Thea, slap van opluchting dat er niets mis was met haar paspoort en dat ook haar ticket helemaal in orde was, 'dat ik uitkijk naar het moment dat ik even niet meer hoef na te denken en gewoon als een schaap achter de gids aan kan lopen. Het is de laatste tijd zo idioot druk geweest. Het zal me goeddoen om gewoon te doen wat me gezegd wordt.'

Molly deed nooit iets als een schaap en was ook niet goed in doen wat haar gezegd werd, maar ze had wel twee weken de tijd genomen om in te pakken, zich te laten kappen, harsen, epilieren en mooi maken, en dat had ze nooit voor elkaar kunnen krijgen in de korte tijd die Thea had gehad. 'Het was een vreselijk gehaast voor je. Maar geen zorgen, ik kan je waarschijnlijk alles lenen wat jij bent vergeten.'

'Bedankt,' zei Thea mak, in de wetenschap dat ze geen tandpasta bij zich had en waarschijnlijk nog veel meer niet.

'Zullen we nu gaan koffiedrinken, of eerst naar de parfumwinkel?' stelde Molly voor.

'Ik moet nog een boek kopen...'

'O nee. Je krijgt geen moment om te lezen op dit soort vakanties, je bent veel te druk bezig.'

'Dus jij hebt dit soort reises al vaker gemaakt?'

'Ja, en onze gids is zo aardig. Je zou wel kunnen zeggen dat ik zo ongeveer een Gerald-groupie ben.' Molly giechelde verontrustend.

Thea speelde even met de gedachte om een volkomen onverwachte aanval van een of andere kwaal voor te wenden en naar huis te gaan, maar dat leek haar zowel lafhartig als onbehouwen. Bovendien zou Molly er dan achter komen dat ze geen reisverzekering had afgesloten. 'O, nou ja, als het jou zo goed bevallen is, zal ik me ook wel vermaken.' Ze probeerde zichzelf te overtuigen. 'Hoe is degene die de lezing geeft over Cézanne?'

'Geen idee, ik heb nooit van hem gehoord. Ik denk niet dat hij bij Tiger Tours hoort.' Dit was kennelijk een negatief punt voor Molly. 'Maar ik denk wel dat hij oké is. Ze zijn heel zorgvuldig in hun keuze. Ga je mee? Ik wil nog wat oogcrème aanschaffen.' Ze tuurde naar Thea. 'Ik geloof dat jou dat ook geen kwaad zal doen. Je kunt beter niet wachten tot de eerste rimpeltjes verschijnen, weet je.'

Thea, voor wie taxfree winkelen niet meer inhield dan zich volsproeien met gratis parfumtesters, lachte even. 'Ik denk dat ik

even binnenwip bij de boekwinkel, dan treffen we elkaar hier straks wel weer.'

Molly had haar opvallende, gestreepte Tiger Tours-kaartje opgespeld toen ze bij de bagageband op het vliegveld van Marseille stonden. Thea begon ook andere kaartjes te ontwaren, en allemaal vastgespeld bij vrouwen van een bepaalde leeftijd en een bepaald type. Thea begon het gevoel te krijgen dat zij de benjamin van het gezelschap was. Zelfs Molly, die al boven de vijftig was, was jonger dan de meeste anderen. Er verschenen een paar mannen met kaartjes, en men begon elkaar aarzelend toe te lachen.

'Je ziet wel waarom ik wilde dat je meeding.' Molly's souffleertoon zou in het theater zeker een heel eind in de zaal te horen zijn. 'De meesten hier zijn geriatrisch. Ik had wel op een kamer terecht kunnen komen met zo'n oudje dat incontinentie luiers moet dragen.' Thea hoopte maar dat de oudjes allemaal stokdoof waren. Ze had het gevoel dat iedereen die genoeg initiatief had om een vakantie naar het buitenland te boeken, nog wel enigszins bij de pinken zou zijn. Ze glimlachte naar een paar mensen om zich te distantiëren van Molly's onvriendelijke opmerking.

'Goed, mensen,' zei een lange, donkerharige man van begin vijftig. 'Gaat u maar bij elkaar staan terwijl ik enkele instructies geef. Ik zie al een paar bekende gezichten, fijn, die kunnen me helpen de nieuwkomers in toom te houden.'

Thea keek even naar Molly, die gelukkig glimlachte. Er waren er nog een paar die stonden te glimlachen. Kennelijk allemaal Gerald-groupies. Nou ja, als hij Molly in toom kon houden, moest hij wel pit hebben. Die arme oude Derek zat behoorlijk onder de plak.

'En waarom draagt u geen kaartje, jongedame?' vroeg Gerald met een geoliede glimlach.

'Ik ben het kwijtgeraakt,' zei ze ietwat uitdagend, in de wetenschap dat zij en Molly nooit ruzie zouden krijgen over mannen, als Gerald haar ideaal was.

'Het is in orde, Gerald, ze hoort bij mij,' zei Molly. 'Ken je me nog? Arles, vorig jaar? Molly Pickford?'

'Molly! Leuk dat je weer van de partij bent. En je hebt nu een maatje meegebracht. Heel gezellig. Welnu, de toiletten zijn daarginds, mensen, en de bagagekarretjes vinden jullie daar.'

Thea merkte dat men begon te overleggen waar hun dringendste behoeften lagen en zei: 'Zal ik vast een paar karren gaan halen? Anders zijn ze straks allemaal weg.'

'Een goed idee. Ik blijf hier totdat we weer allemaal bij elkaar zijn. Dan gaan we de bus in.'

De vakantie was begonnen. Thea vroeg zich af of ze niet beter een paar dagen naar een of andere toeristenplaats had kunnen gaan, maar besefte toen dat als Molly haar niet had overgehaald met dit reisje mee te gaan, ze nooit alles zomaar achtergelaten zou hebben. Als Molly haar dol maakte, stelde ze zichzelf gerust, kon ze altijd nog aansluiting zoeken bij een oude dame – die waren er zat hier.

Terwijl Thea even op bed lag en toekeek hoe Molly uitpakte, besefte ze dat ze sinds het laatste schoolreisje nooit meer met een meisje een kamer had gedeeld, en toen had iedereen gewoon alles in zijn rugzak laten zitten. Molly verhief het uitpakken tot een kunstvorm.

'Er zijn maar twaalf klerenhangers. Jij hebt er zeker geen bij je?' 'Nee,' zei Thea. 'Maar twaalf moet toch genoeg zijn? Dat is één per dag voor ieder van ons.'

Molly zuchtte. 'Misschien had ik toch twee eenpersoonskamers moeten boeken. Ik krijg mijn spullen nooit in de helft van de kast.' 'Maak je niet druk, geen mens...' Ze had bijna gezegd dat geen mens van onder de vijftig al zijn kleren uitpakte, toen ze besefte dat dat niet aardig klonk. 'Ik hang mijn spulletjes wel over de stoel.'

'Maar die hebben we nodig om op te zitten als we ons willen opmaken.'

'Dat kunnen we toch ook in de badkamer doen? Staande?'

'Nou, jij misschien, maar ik heb een stoel nodig, een vergrootspiegel, goed licht, en zeker een halfuur. Ik ben niet meer zo jong als jij.'

Nadat ze alle hangertjes had gebruikt voor haar kleren, en haar reisstrijkijzer, haardroger en warmwaterrollers in de laden had opgeborgen, begon Molly haar make-upspulletjes uit te stallen. Ze zette alles neer op de tafel, die ze eerst onder het raam had gezet. Hiervoor moest Thea haar nachtkastje opgeven en van het bed af komen om te helpen, maar nadat ze eenmaal de garderobekast had prijsgegeven, was haar positie verzwakt. Bovendien was ze gefascineerd door het aantal potten en tubes dat Molly had meegebracht. Molly zag er inderdaad erg goed uit voor haar leeftijd en als dat te danken was aan al die flesjes, zou Thea misschien ook eens wat meer in die richting moeten gaan doen.

Eindelijk was Molly klaar. Haar vele kledingstukken waren netjes opgeborgen. Haar ondergoed lag in de ladekast. Haar badolie,

douchegel, shampoo, conditioner en haarspray stonden in een rijtje op de plank in de badkamer. Zakken met wattenbolletjes en doekjes om make-up te verwijderen hingen aan alle haken, en haar speciale gezichtsreinigingsdoekje hing over het handdoekenrek.

'Lieverd, waar ga jij al je spullen neerzetten? Is dat alles? Ik weet dat je een stuk jonger bent dan ik, maar je hebt toch wel meer nodig dan alleen een potje Nivea? Heb je niet eens poeder en reinigingsmelk bij je?'

Thea, die zich verbaasde over wat er allemaal nodig was om Molly eruit te laten zien als Molly, vond dat ze maar beter eerlijk kon zijn. 'Ik doe nooit veel aan mijn gezicht. Ik smeer er gewoon wat crème op, haal het er 's avonds af met een stukje toiletpapier en breng er dan weer een laagje op aan.'

Molly rilde van afgrijzen. 'Niet te geloven dat iemand van jouw leeftijd in deze tijd niet meer aan haar huid doet.' Ze tuurde naar Thea. 'Nou, het lijkt je tot nu toe geen kwaad te hebben gedaan, maar het kan zich nog verschrikkelijk wreken. Je moet echt beter voor jezelf zorgen, Thea...'

Voordat Molly haar zin kon afmaken, die Thea uit ervaring blind kon aanvullen met iets in de sfeer van 'anders kom je nooit aan de man', onderbrak ze haar: 'Ik gebruik wel een vochtinbrengende deodorant. Mijn oksels worden er heerlijk zacht van.'

Molly kneep haar lippen op elkaar. Ze was een geboren koppeelaarster en toen Thea dat bij hun eerste kennismaking had gemerkt, had ze Molly zeer levendig en dramatisch verslag gedaan van haar breuk met Conrad. Anders zou Molly vrijgezellen zijn blijven aanslepen totdat Thea, gek van verveling, zich in een klooster zou verstoppen.

Thea keek op haar horloge. 'We hebben nog drie kwartier voor het diner.'

'Echt waar? O, mijn god! Vind je het erg als ik het eerst in bad ga? Wat ga jij aantrekken?'

Thea had niet veel keus. 'Iets marineblauws, denk ik.'

Gerald liep ongeduldig te ijsberen in de foyer, wachtend op de laatste paar schaapjes van zijn kudde. Hij vond een reprimande wel op zijn plaats. 'Al weer te laat, Molly! Ik dacht dat je geleerd had iets stipter te worden na de vorige keer.'

'Het was mijn schuld,' begon Thea, die de waarheid geweld aandeed omwille van haar vriendin. Maar toen ze Molly gelukkig zag kijken onder Gerald's berispende opmerking besefte ze dat Molly genoot. En niemand zou geloven dat ze zelf langer dan tien

minuten bezig was geweest om zich op te knappen, met dat haar dat nog vochtig was en haar marineblauwe gekreukelde rokje.

'O, Gerald, wat ben je toch streng,' zei Molly. 'Ik weet niet waarom ik met jou ben meegegaan.'

Toen het gezelschap over de smalle straat naar het restaurant liep, vroeg Thea zich af of Molly het prettig zou vinden als Derek net zo bezig was als Gerald, en besloot van niet. Vijf dagen op vakantie met Gerald was iets heel anders dan dagelijks leven met iemand die je niet onder de duim had.

'Nou, ik vond het bad verschrikkelijk klein, voor één persoon,' zei een vrouw die haar echtgenoot bij zich had en daardoor automatisch voor lag op de anderen die dat niet hadden.

En hoe was het voor twee personen? vroeg Thea in zichzelf.

Een ander bekakt accent zweefde tussen het klinken der glazen door. 'Ik heb overal rondgeneusd, en ze hadden van alles, behalve kaartjes met "voor mijn interieurverzorgster" erop, dus heb ik er eentje met bloemen naar haar moeten sturen.'

Thea keek gehypnotiseerd toe en had eerst niet door dat de vrouw naast haar een vriendelijke vraag stelde. 'Is dit de eerste keer dat je met Tiger Tours reist?' Ze was beslist al achter in de zeventig, maar haar ogen twinkelden nog levendig.

'Ja,' antwoordde Molly in haar plaats. 'Ze is met mij mee.'

'Juist,' zei de oude dame, die Molly onmiddellijk doorhad. 'Het is heel prettig om een jonger iemand als gezelschap te hebben als je zelf al wat ouder wordt.'

Molly wilde al haar mond opendoen om te protesteren, toen de oude vrouw verder ging: 'Ik plaag je maar wat, lieverd.' Ze knipoogde intussen ondeugend naar Thea.

'Luister even,' riep Gerald vanaf het hoofdeinde van de tafel. 'De ouwe getrouwen weten alles van de Tiger Tours-regels. Vanaf de linkerkant stellen we ons allemaal voor aan degene die naast ons zit, en daarna stellen zij je weer voor aan de persoon die links van hen zit, en zo komen we allemaal elkaars namen te weten.'

'Dit vind ik vreselijk,' zei de oude dame. 'Ik ben Doris, lieverd. Zeg 'ns hoe jij heet, maar begin maar niet aan andermans namen, want die vergeet ik toch weer.'

'Je had me wel eens kunnen vertellen dat we dit soort gezelschapsspelletjes zouden doen,' zei Thea verwijtend tegen Molly toen het ritueel afgewerkt was. 'Dan was ik mooi niet meegegaan.' 'Nonsens,' zei Molly, 'het is alleen maar handig om elkaar wat beter te leren kennen. O, mooi, daar komt de wijn.'

Tegen het einde van de avond was Thea moe, maar in het algemeen gesproken wel wat optimistischer gestemd over de vakan-